

Den lyckliga vandringen

Kåseri i Radio Uppland den 11 oktober 2001

Ibland är det som om man fått Gudarnas välsignelse. Allt går en väl i händerna.

Åtminstone var det så för mig den 2 oktober. Någon liten gud måste ha smugit in i mitt rum och trätt en flortunn segerhuva över mitt glest behårade huvud.

Jag vaknade av att frun kom med kaffe. Jag, som aldrig haft ett hederligt arbete, fick kaffe av den hårt arbetande chefsutvecklaren! Jag fann alla mina kläder och när jag fått dem på mig sade yngsta sonen att.

- Det var ta mig tusan den snyggaste kostym jag sett. Gud vad du klär i den!

Bilen rullade harmoniskt brummande genom ett höstligt vackert Uppland. Himlen var fantligt hög och hästarna vid Ultuna rullade sig trivsamt i gräset.

När jag kom till Carolina Rediviva, för att hämta några böcker på handskriftsavdelningen, blev jag inbjuden till personalen. Till personalen bakom de heliga glasdörrarna! Forskarna i specialläsesalen sneglade avundsamt på mig, den utvalde, och när jag kom ut därifrån hälsade man på mig på helt nytt sätt.

Jag körde ner till en av stadens bokhandlar för att leta fram texten till Ruben Nilssons Fimpen och Tändstinkan. Jag fann den i en sångbok, en tjock sångbok, som kostade 430:-. Jag ville bara ha texten.

- Finns det ingen billigare bok som innehåller Fimpen och Tändstickan?, frågade jag den vackra bokhandlerskan.

- Nej, sa hon, vad ska du ha texten till?

- Jag hade tänkt sjunga den tillsammans med min son på min fars 80-årsfest.

Hon tittade milt på mig.

- Då kan jag kopiera den till dig. Men säg ingenting till Bonniers.

Ibland överträffar människors godhet alla förväntningar. Tänkte jag när hon leende gav mig kopian.

Lycklig parkerade jag strax därefter utanför Kungsgrillen. Där stod en parkeringsvakt.

Jag hade bara en hundring och måste växla. När jag steg ur bilen kom den blonda lapplisan, som bar en blå mössa, vilken verkligen klädde henne, fram till mig och sade.

- Lasse. Igår parkerade du på Vretgränd utan att betala. Jag hade tänkt ge dig böter men när jag kom dit efter fem minuter var bilen borta. Du måste betala!

- Jag vet, sade jag, jag glömde. Och nu har jag bara en hundring. Kan du växla.

Hon titta länge på mig med sina tankfulla ögon.

- Nej, sade hon, men ta den här femman.

Och hon tryckte det silvriga myntet i min hand. Hon skänkte mig alltså en femkrona för att slippa bötfälla mig! Jag överväldigades och vacklade in på Kungsgrillen som serverade min favoriträtt Sillbullar med korintsås.

I matkön lutade sig en gammal matlagskamrat fram emot mig och sade:

- Jag ser att du har GSM-frisyr.

- GSM-frisyr? Vadå GSM-frisyr?

- Det verkar vara lite dålig täckning.

Dagen var fullkomnad. Vänliga människor och ett gott skämt. Mer kan man inte önska sig, inte ens av himlen. Och jag tänkte en tanke som inte många tänker nu för tiden: Jag

vill aldrig lämna detta Uppsala. Jag vill aldrig lämna detta jordeliv. Och om jag nu måste göra det så vill jag bli en liten gud som trär segerhuvor över folk när de minst väntar det.

Jag ska trä den över bibliotekarier och bokhandlare, chefsutvecklare och parkeringsvakter samt personal och matgäster på Kungsgrillen.